

„Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!” (Lk 6,36)

Lukács evangélista előszeretettel hangsúlyozza Isten irgalmasságát, mert ezzel a jellemvonásával akarja a legteljesebben megmutatni szeretetének végtelenségét.

Az Írásokban az irgalmasság Isten szeretetének anyai megnyilvánulása, így viseli gondját teremtményeinek, soha nem fárad bele, hogy felemelje, megvigasztalja és befogadja őket. Izajás próféta szavaival így szól az Úr népéhez: „Mint a fiút, akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket; Jeruzsálemben leltek vigasztalást.” [1]

Istennek ezt a tulajdonságát az iszlám hagyomány is elismeri és hirdeti. Isten 99 szép neve közül, az Irgalmas és a Könyörületes, amelyet leggyakrabban kiejt egy muszlim hívő.

Az evangéliumnak ez a szakasza bemutatja: Jézus az emberek sokaságának, akik különböző városokból valók, sőt még távoli helyekről is eljöttek ide, merész és meglepő dolgot javasol. Azt, hogy utánozzuk Istent, az Atyát éppen irgalmas szeretetében.

Ezt a célt szinte elgondolhatatlannak, elérhetetlennek véljük!

„Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!”

Az evangélium szerint ahhoz, hogy utánozni tudjuk az Atyát, mindenekelőtt minden nap Jézus nyomába kell szegődnünk, megtanulva tőle elsőként szeretni, úgy, ahogyan Isten teszi ezt velünk szüntelen.

Így írja le ezzel kapcsolatban a lelki tapasztalatát Bonhoeffer evangélikus teológus (1906-1945): „A keresztyén közösség minden nap így énekel: »Irgalmasságot nyertem.« Megkaptam ezt az ajándékot akkor is, amikor elzártam a szíven Isten elől. [...] Amikor

eltévedtem, és nem találtam a visszautat. Az Úr Igéje jött elém, és megértettem, hogy Ő szeret. Jézus megtalált, velem volt, egyedül csak Ő. Megvigasztalt, megbocsájtotta minden tévedésemet és nem hibáztatott engem a rosszért. Amikor az ellensége voltam és nem tiszteltem a parancsait, akkor is a barátjának tekintett. [...] Próbálom megérteni, hogy miért szeret ennyire az Úr, miért vagyok ennyire kedves neki. Nem értem, hogy sikerült neki és miért akart győzni a szívemben a szeretetével, csak annyit mondhatok: »Irgalmasságot nyertem.«"[2]

„Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!”

Az evangéliumnak ez az igéje igazi forradalmat hoz az életünkbe. Minden egyes sértés esetén megtehetjük, hogy nem a visszautasítás, az ellentmondást nem tűrő ítélet és a bosszú útját választjuk, hanem a megbocsátás és az irgalom útját.

Nem egy súlyos kötelesség teljesítéséről van szó, hanem inkább arról, hogy elfogadjuk Jézustól a lehetőséget, hogy a halálos önzésből áttérjünk az életadó közösség útjára. Örömmel fedezzük majd fel, hogy az Atya természete él bennünk: ő senkit nem ítél el végleg, hanem mindenkinek újabb lehetőséget ad, és új remény távlatát nyitja meg előtte.

Ez a felfogás lehetővé teszi, hogy igazi emberi kapcsolatok talaját készítsük elő, melyből végre békés és építő együttélésre kész emberi közösség születhet és növekedhet.

„Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!”

Chiara Lubich Máté evangéliumáról elmélkedve, amely boldognak nevezi az irgalmasokat, mondja: „Az irgalmasság és a megbocsátás gondolata az egész Evangéliumot átjárja. [...] Az irgalmasság ugyanis a szeretet csúcsa, mely beteljesíti, és tökéletessé teszi azt. [...] Próbáljuk meg tehát minden kapcsolatunkban ezt a mások iránti szeretetet az irgalmasságban megélni. Az irgalmasság olyan szeretet, mely be tud fogadni minden felebarátot, különösen is a legszegényebbet, azt, aki erre leginkább rászorul. Olyan szeretet ez, mely nem méricskél, bőséges, egyetemes és konkrét. Ez a szeretet a kölcsönösségre törekszik, mely az irgalmasság végső célja. Irgalmasság nélkül csak az igazságosság létezne, mely megteremti ugyan az egyenlőséget, de nem a testvériséget. [...] Még ha nehéz és merész dolognak tűnik is, kérdezzük meg minden felebarátunkkal kapcsolatban: Vajon az édesanyja hogyan viselkedne vele? Olyan gondolat ez, mely segít majd, hogy Isten szíve szerint értsünk meg

másokat, és szíve szerint tudjunk élni.”[3]

Letizia Magri

[1] [vö. lz 66,13](#)

[2] Dietrich Bonhoefer, 1938. január 23., in *La fragilità del male*, kiadatlan írások gyűjteménye, Piemme, 2015.

[3] C. Lubich, Az élet igéje, 2000. november, Új Város 2000/11.

forrás: fokolare.hu